

Ἀπλῆ Κατήχησις
μέσα ἀπὸ τὴν πείρα
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924
καὶ ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ
Ὁμολογία Πίστεως
Γνησίου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ

19

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν
Μάιος 2018

Ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924 καὶ ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Α'. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας χρησιμοποιοῦσε ἀνέκαθεν τὸ λεγόμενο *Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο*, δηλαδή τὸ Ἡμερολόγιο τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας, συμφώνως δὲ πρὸς αὐτὸ ἐρρῦθμισε τὸ *Πασχάλιο* καὶ τὸ *Ἐορτολόγιό* Της, δηλαδή πότε θὰ ἐορτάζουμε τὶς κινήτες καὶ ἀκίνητες Ἐορτὲς ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους.

Ἔτσι, τὸ *Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο* συμπλέχθηκε μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, «*συννοφάνθη καὶ ἡγιάσθη*»¹. ἔνεκα τούτου, σήμερα δὲν τὸ ἀποκαλοῦμε Ἰουλιανὸ ἢ Παλαιό, ἀλλὰ *Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* ἢ καὶ *Πάτριον Ἡμερολόγιο*, ἐπειδὴ εἶναι «*Πατροπαράδοτον καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνέκαθεν κεκρωμένον*».

Κάθε ἀλλαγὴ στὴν ἀρχαιοπαράδοτη *Ἡμερολογιακὴ Τάξι* τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπιφέρει ἀναποφεύκτως σύγχυσι, ταραχὴ καὶ ἀνατροπὴ ὅσων ἐθέσπισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας μὲ βάσι τὸ *Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο*, γι' αὐτὸ καὶ ὅποτε στὸ παρελθὸν ἐπεχειρεῖτο νὰ γίνῃ κάποια σχετικὴ ἀλλαγὴ, ἀπερρίπτετο.

Ὅταν μάλιστα κατὰ τὸν Ιζ' (16ον) αἰῶνα, οἱ αἰρετικοὶ Παπικοὶ προσεπάθησαν νὰ πείσουν τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ ἰδικό τους *Νέο ἢ Γρηγοριανὸ ἢ Παπικὸ Ἡμερολόγιο*, οἱ Ἁγιώτατοι Προκαθήμενοι τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων ἀπέκρουσαν καὶ κατεδίκασαν συνοδικῶς τὸ *Δυτικὸ Ἡμερολόγιο* τρεῖς φορές: 1583, 1587 καὶ 1593².

Ἄν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ὁ Κύριός μας ἔδειξε καὶ Θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαίωσαν τὸ δίκαιο καὶ θεάρεστο τῆς ἐμμονῆς τῶν Ὁρθοδόξων στὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο*.

Λέγει σχετικά ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης:

«Ὅτι περισσότερο εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν τάξιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῦ Καλανταρίου (Ἡμερολογίου) τοῦ ἐδικοῦ μας, παρὰ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Πασχαλίου καὶ Καλανταρίου τῶν Λατίνων, φανερὸν εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα ὁποῦ ἔδειξε, καὶ δεικνύει ἔως τώρα δι' αὐτό»³.

* * *

Β. Στούς ἀνωτέρω σοβαροὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν τὴν ἐμμονή μας στὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* ἔχει προστεθῆ ἓνας ἀκόμη σοβαρότερος.

Στὶς ἀρχές τοῦ Κ' (20οῦ) αἰῶνος, ἐφανίσθηκε ἡ λεγομένη *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε στὴν προσέγγισι καὶ προσεχῆ ἔνωσι ὅλων τῶν Χριστιανῶν τῆς Οἰκουμένης, χωρὶς ὅμως ὀρθόδοξες βάσεις, ἐφ' ὅσον θεωροῦσε ὅλους τοὺς αἰρετικούς ὡς δῆθεν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὶς ἑτερόδοξες Κοινοτήτες ὡς δῆθεν Ἐκκλησίαι Χριστοῦ.

Ἔτσι, μία νέα κακοδοξία, ἡ αἵρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἄρχισε νὰ διαδίδεται καὶ τὸ μεγάλο δυστύχημα εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ αἵρεσις διεκηρύχθη γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισήμως στὰ ὄρια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1920⁴.

Ὡς πρῶτο πρακτικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν σκοπῶν τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* ἦταν ἡ ἀποδοχὴ ἐνὸς «*ἐνιαίου ἡμερολογίου*», ὥστε νὰ ἐορτάζουν ὅλοι μαζί, Ὁρθόδοξοι καὶ αἰρετικοί, τὶς μεγάλες Ἑορτὲς καὶ ἔτσι νὰ μειώνεται τὸ αἶσθημα τῆς διαιρέσεως⁴.

Κατὰ τὸ ἔτος 1924 πραγματοποιήθηκε τὸ πρῶτο σχέδιο τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ ἐπεβλήθη βιαίως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ *Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*, ἡ ὁποία διέσπασε τὴν ἐορτολογικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τραγικὲς ὄντως συνέπειες.

Ἐν συνεχείᾳ, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, μὲ πρωτοπόρους δυστυχῶς τοὺς πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, διὰ μέσου τῶν διαφόρων *Οἰκουμενιστικῶν Συνεδρίων* καὶ κατόπιν ἰδίως μὲ τὴν συμμετοχὴ τους στὴν ἴδρυσι καὶ τὶς δραστηριότητες τοῦ λεγομένου *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν* (1948 καὶ ἐξῆς), προχώρησαν

σὲ στενότερη σχέσι καὶ κοινωνία μὲ τοὺς ποικιλωνύμους αἰρετικούς, μέχρι τοῦ σημείου νὰ συνεργάζωνται σήμερα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, νὰ συμπροσεύχωνται, συλλειτουργοῦνται, συνυπογράφουν αἰρετικά κείμενα καὶ νὰ διακηρύσσουν ἀπόψεις κακόδοξες⁵.

* * *

Γ'. Μάλιστα, οἱ *Οἰκουμενισταὶ* προχώρησαν τόσο πολὺ στὸ τολμηρὸ ἄνοιγμά τους αὐτό, ὥστε ἤλθαν ἐπίσης σὲ σχέσεις συνεργασίας καὶ συμπροσευχῆς ἀκόμη καὶ μὲ *ἄλλοθρήσκους*, μὲ ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ σὲ πρῶτο στάδιο χάθηκε ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ Ὁρθοδοξίας καὶ αἵρέσεως (*Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς*), τὴν ἀρχὴν νὰ κινδυνεύη σὲ δεῦτερο στάδιο νὰ χαθῆ καὶ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ Χριστιανῶν καὶ ἄλλοθρήσκων (*Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς*)⁶.

Μία δὴλωσις τοῦ πατριάρχου τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἀθηναγόρου († 1972) εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς φοβερᾶς καταπτώσεως:

«Ἀπατώμεθα καὶ ἀμαρτάνομεν, ἐὰν νομιζόμεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι ὅλα τὰ [ἄλλα] δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν μουσουλμανισμὸν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν θεὸν τῶν καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον»⁷!

* * *

Δ'. Ὁρθῶς λοιπὸν καὶ δικαίως οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι ἐμμένουν ἀπὸ τοῦ 1924 στὴν *Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου*, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν *Οἰκουμενισμὸς* εἶναι μία *ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις*, τὸ δὲ *Νέο Ἡμερολόγιο* εἶναι μία *κατάκριτος καινοτομία*.

Γιὰ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ προσέλθουν καὶ νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται θεαρέστως κατὰ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προκειμένου μάλιστα ἢ πρᾶξις τους αὐτὴ νὰ γίνῃ μὲ ὑπεύθυνο καὶ συνειδητὸ τρόπο, ἔχει συνταχθῆ μία εἰδικὴ *Τάξις*⁸.

Ὁμολογία Πίστεως Γνησίου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ⁹

Μέρος Πρώτον

α. Πιστεύω εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων...

β. Πρὸς δὲ τούτοις, στέργω καὶ ἀποδέχομαι τὰς Ἁγίας Ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καὶ τὰς Τοπικὰς, ἃς Ἐκεῖναι ἀποδεξάμεναι ἐκύρωσαν, ἐπὶ φυλακῇ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας Δογμάτων ἀθροισθεῖσαι.

γ. Ἐνστερνίζομαι πάντας τοὺς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὡς ὑπὸ φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὁδηγουμένων, ἐκτεθέντας Ὅρους τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, ὡς καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οὓς οἱ μακάριοι Ἐκεῖνοι πρὸς τὴν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακόσμησιν καὶ τῶν ἡθῶν εὐταξίαν, κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς Παραδόσεις καὶ τὴν διάνοιαν τῆς Εὐαγγελικῆς Θείας Διδασκαλίας συντάξαντες, παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

δ. Πάντα μὲν ὅσα ἢ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων πρεσβεύουσα δογματίζει, ταῦτα πρεσβεύω καὶ γὰρ καὶ πιστεύω, μηδὲν προστιθείς, μηδὲν ἀφαιρῶν, μηδὲν μεταβάλλων, μήτε τῶν Δογμάτων μήτε τῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ τούτοις ἐμμένων καὶ ταῦτα μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγαθῆς συνειδήσεως ἀποδεχόμενος· πάντα δὲ ὅσα Ἐκεῖνη, κατακρίνουσα ὡς ἑτεροδιδασκαλίας ἀποδοκιμάζει, ταῦτα καὶ γὰρ κατακρίνω καὶ ἀποδοκιμάζω διὰ παντός.

ε. Πείθομαι προθύμως ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὡς τῇ Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι, ἀποτελούσης τὴν συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι, καὶ τοῖς ὑπ' Αὐτὴν κανονικοῖς Ἐπισκόποις καὶ Πρεσβυτέροις, καὶ εὐρισκομένης ἐν κοινωνίᾳ Πίστεως καὶ Μυστηρίων μετὰ τῶν κατὰ τόπους ἀπανταχοῦ Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

ς. Πιστεύω καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις οὐκ ἐστὶν «ἐξ ἀνθρώπων», ἀλλὰ ἐξ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, κηρυχθείσης ὑπὸ τῶν θείων Ἀποστόλων, βεβαιωθείσης ὑπὸ τῶν Ἁγίων

Οικουμενικῶν Συνόδων, παραδοθείσης ὑπὸ τῶν σοφωτάτων Διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης, κυρωθείσης δὲ τῷ αἵματι τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.

ζ. Ἀποδέχομαι, σὺν ταῖς Ἀποφάσεσι τῶν Ἁγίων Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τὰς τοιαύτας τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου τῆς ἐν ἔτει 861Ϝ· πρὸς δὲ τούτοις, ἀσπάζομαι ἀπαρεγκλίτως καὶ τὰς Ἀποφάσεις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φωτίου συγκληθείσης Ἁγίας Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 879Ϝ/880Ϝ, ὡς καὶ τὸν Συνοδικὸν Τόμον τῆς ἐν Βλαχέρναις Ἁγίας Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1351Ϝ ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ Πατριάρχου Ἁγίου Καλλίστου Α΄, πεποιθῶς ὅτι αἱ Σύνοδοι αὗται ἔχουσιν οἰκουμενικὴν καὶ καθολικὴν ἰσχὺν καὶ αὐθεντίαν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

η. Ἐπὶ δὲ τούτοις, στέργω καὶ πείθομαι εἰς τὰς Ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πανορθόδοξων Συνόδων, συγκληθεισῶν ἐν ἔτεσι 1583Ϝ, 1587Ϝ καὶ 1593Ϝ, αἵτινες ἀπέστερξαν καὶ κατεδίκασαν τὴν εισδοχὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ λεγομένου *Γρηγοριανοῦ-Φραγκικοῦ-Νέου Ἡμερολογίου*, θεσπισθέντος ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ΄ ἐν ἔτει 1582Ϝ.

θ. Ἐπὶ πλέον, ἀποδέχομαι καὶ ἀναγνωρίζω ὡς Οἰκουμενικὰ καὶ Καθολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τὸν τε Πατριαρχικὸν Τόμον τοῦ 1756 περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων, καὶ τὸ Συνοδικὸν Σιγγίλιον τοῦ 1848 τῶν Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὡς καὶ τὸ Συνοδικὸν Σιγγίλιον τοῦ 1872 ἐπὶ καταδίκη τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ, ἐπίσης δὲ καὶ τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον Ἐπιστολὴν τοῦ 1895, ἀποτελοῦσαν τὴν τελευταίαν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογικὴν Διακήρυξιν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸ τῆς εισόδου αὐτοῦ εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἀποστασίαν.

Μέρος Δεύτερον

α. Θεωρῶ τὸν Οἰκουμενισμόν ὡς συγκρητιστικὴν παναίρεσιν, τὴν δὲ συμμετοχὴν εἰς τὴν λεγομένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀρξαμένην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ΄ αἰῶνος, ὡς ἄρνησιν τῆς γνησίας Καθολικότητος καὶ Μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πεποιθῶς ὅτι ὁ ἀποδεχόμενος καὶ συμμετέχων εἰς οἰανδήποτε

αἵρεσιν εἶναι πεπτωκῶς περὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως καὶ τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπομένως δὲ ἀκοινωνήτος τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ, διότι «οἱ μὴ τῆς Ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ» (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς), ὡς στερούμενοι τῆς ἀγιαστικῆς καὶ θεοποιοῦ Χάριτος Αὐτῆς.

β. Ῥσαύτως, ἀπορρίπτω καὶ οὐδόλως ἀποδέχομαι τὸ ἐν ἔτει 1920φ *Διάγγελμα* τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ὡς περιέχον ἐν πλήρῃ *Σχέδιον* πρὸς ἐφαρμογὴν ἐν τῇ πράξει τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ προβλέπον τὴν Ἡμερολογιακὴν-Ἐορτολογικὴν Μεταρρύθμισιν, προετοιμασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ οὕτως ἀποκληθέντος Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923 καὶ ἐφαρμοσθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι ἐν ἔτει 1924φ, τοιοῦτοτρόπως δὲ παραβίασαν τὰς Ἀποφάσεις τῶν τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος.

γ. Ἐν συνεπείᾳ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, θεωρῶ ἐπίσης ὡς πεπτωκῶτας περὶ τὴν Πίστιν τοὺς ἐξ Ὁρθοδόξων συμμετασχόντας εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» ἐν ἔτει 1948φ καὶ ἀποτελοῦντας ἔκτοτε ἐνεργά-ὄργανικὰ μέλη αὐτοῦ, καλλιεργοῦντας οὕτω τὸν λεγόμενον Διαχριστιανικὸν καὶ Διαθρησκειακὸν Οἰκουμενισμόν.

δ. Ἀρνοῦμαι καὶ δὲν ἀποδέχομαι τὰς λεγομένας Πανορθοδόξους Διασκέψεις (1961 κ.έ.), αἵτινες προετοίμασαν τὴν κατακριτέαν, ἄκυρον καὶ ἀνυπόστατον «ἄρσιν τῶν Ἀναθεμάτων Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας» ἐν ἔτει 1965φ, εἰσαγαγοῦσαν περαιτέρω καὶ τὴν ἄρσιν ἐν τῇ πράξει τῆς ἀκοινωνησίας ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τοῖς μυστηρίοις μεταξὺ τῶν πολυειδῶν Οἰκουμενιστῶν, ἔκτοτε δὲ αὐταὶ καλλιεργοῦσιν ἐν οἰκουμενιστικῇ προοπτικῇ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς οὕτω καλουμένης Μεγάλῃς Πανορθοδόξου Συνόδου, πρὸς τελικὴν ἀποδοχὴν, καθιέρωσιν καὶ δογματοποίησιν τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ε. Τέλος, ἀποδέχομαι τὰς Συνοδικὰς Ἀποφάσεις τῶν κατὰ τόπους Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καταδικασάσας τὸν συγκρητιστικὸν Οἰκουμενισμόν, ἥτοι τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (1983),

τῆς Ἑλλάδος (1998) καὶ τῆς Ρουμανίας, θεωρῶν ταυτοχρόνως τοὺς συνυπογράφοντας οἰκουμενιστικὰς διακηρύξεις, ὡς καὶ τοὺς κοινωνοῦντας καθ' οἰονδήποτε τρόπον μετ' αὐτῶν – κληρικούς καὶ λαϊκούς– ἢ ἀποδεχομένους ἢ ἀνεχομένους ἢ ἀδιαφοροῦντας περὶ τὸ φρόνημα τῶν Οἰκουμενιστῶν Ποιμένων αὐτῶν, ὡς συμπεπτωκότας ἐκ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

1. Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου, *Ἡμερολογιακά*, σελ. 19-20, Ἀθήναι 1925.

2. Βλ. Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, *Τὰ μετὰ τὴν Ἄλωσιν*, σελ. 111, 113 καὶ 114, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1870· Ἱεροῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, *Δωδεκάβιβλος*, Βιβλίον ΙΑ', Κεφάλαιον Η', τ. ζ', σελ. 57, ἔκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1983· Μελετίου Ἀθηνῶν, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, τ. Γ', σελ. 402 καὶ 408, ἐν Βιέννῃ 1784· Κ. Ν. Σάθα, *Βιογραφικὸν Σχεδιάσμα περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β'*, σελ. 91-92, Ἀθήνησι 1872.

3. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἱερὸν Πηδάλιον, Ἐρμηνεῖα εἰς τὸν Ζ' Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπόσημ., ὅπου παρατίθενται τρία σχετικὰ θαύματα.

4. Βλ. Μ. Π. Γεωργίου Τσέτση, *Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα*, σελ. 59-63, «*Η Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος 1920*», ἔκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1989. • Μὲ τὴν ἀντορθόδοξη αὐτὴ «Ἐγκύκλιος» προετείνοντο συνολικῶς ἑνδεκα τρόποι προσεγγίσεως, οἱ ὅποιοι ἤδη ἔχουν ἐπιτευχθῆ.

5. Βλ. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, *Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, Ἀθήνα 1997.

6. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ (†), «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*» καὶ *Διαθρησκευτικὴ Κίνησις*, Ἀθήνα 1997· Ἱερομον. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, *Ἡ Συμβολὴ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ διαθρησκευτικὸ ἄνοιγμα*, Ἀθήνα 1999.

7. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 24/Δεκέμβριος 1968.

8. Βλ. *Τάξις ἐπὶ τῇ προσελεύσει εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν*, *Μικρὸν Εὐχολόγιον - Ἀριθμ. 6*, ἐκδόσεις Ἱεράς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ἐκδόσεις δ', Μάιος 2018.

9. Κείμενον διαμορφωθὲν καὶ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Διορθοδόξου Συσκέψεως τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (13/26.5.2016). • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• Ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς Ἱεράς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀφίδνες Ἀττικῆς. • Μὲ τὴν ἐυλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ † Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. • Διανέμεται δωρεάν.